

PŘELOŽILA ELIŠKA KAPLAN

Láska voní po čokoládě

RAVYNN K. STRINGFIELD

COO
BOO

Láska voní po čokoládě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

COO

BOO

Ravynn K. Stringfield
Láska voní po čokoládě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

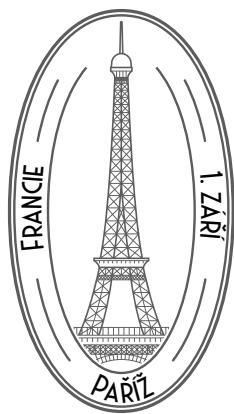

ALBATROS MEDIA

Láska
VONÍ PO
ČOKOLÁDĚ

RAVYNN K. STRINGFIELD

COO
BOO

*Pour les résidents de la Maison Française
à l'Université de Virginie (2013–2016)
et professeur Blatt. Merci mille fois.*

Sedm věcí, které jsem si myslela o Paříži, než jsem do Paříže přijela

1. Všichni tam chodí v černé, protože jsou nenuceně cool.
(Poznámka: Přidat víc černé do podzimního šatníku.
Červená je na Paříž moc křiklavá. Což je docela nanic,
když můj šatník obsahuje víc odstínů červené než
obchod s barvami.)
2. Ulice jsou dlážděné sýrem, vínem a čokoládou – nebo se
aspoň prodávají v obchodech –, což je perfektní, protože
mám na francouzskou čokoládu strašnou chuť!
3. Všude jsou samí sexy lidi se sexy přízvukem.
4. Všichni se pořád líbají. Neustále. (Kromě mě,
samozřejmě. Já jsem přijela pracovat. Nesmím tím svým
sólovým představením Josephine Bakerovou zklamat,
jinak mě mí předci budou už navždy strašit ve snách.)
5. Paříž je město pro milovníky kultury: milovníky
umění, milovníky jídla, milovníky historie, milovníky
hudby... v Paříži na vás čeká všechno, co jste si kdy
mohli přát.
6. Francouzští kluci vynalezli romantiku – roztoužené
pohledy a tklivé pozdechy, vkusné komplimenty
a nezávazné flirtování. (Znova, já možná na epickou
pařížskou love story kvůli chození po památkách a psaní
nemám čas, ale kdo ví, jaké další příběhy mě v tomhle
městě čekají?)
7. Jak říká babi: „Paříž v sobě vždy nese příslib velkého
milostného příběhu.“

SCÉNA PRVNÍ

NĚKTEŘÍ LIDÉ NEDOKÁŽOU OCENIT DOBRÝ SEZNAM

„*Mademoiselle!*“

Zrovna se pomalu otáčím, fotím si rušnou ulici před Gare du Nord a vtom se mi do obrazovky telefonu natlačí obličej muže, který sotva popadá dech. Hluk města si udržuje rozumnou hladinu, takže ještě slyším vlastní myšlenky. Uznávám ale, že francouzština odrážející se od mých ušních bubínků mi je hrozně nepříjemná. Mám pocit, jako bych byla ryba a hodili mě do nového obrovského akvárika. Každý hlas mnou zaloumá, protože i když ten jazyk ovládám, můj mozek si slova zatím nestíhá přeložit dostatečně rychle, abych udržela krok.

Tvář muže na obrazovce se začne zmítat, jelikož se mi vzrušením rozklepe ruka. *Jsem tady!*

„Ehm, dobrý den!“ řeknu, sklopím telefon a potom si nadzvednu kočičí sluneční brýle. „Vlastně *bonjour!* Trošku mi stojíte v záběru.“ Ukážu na telefon a nasadím snad okouzlující úsměv. Muž má z horka červené tváře a podle jeho výrazu soudím, že ho můj záběr vůbec nezajímá.

„Nejste náhodou Whitney Curryová?“ Mé jméno se v jeho silném přízvuku málem ztratí.

„Jo! To jsem já! Osobně!“ odpovím a jevištní úsměv vyměním za skutečný. Konečně si všimnu, že drží a-čtyřkový karton nadepsaný slovy LYCÉE INTERNATIONAL DES ARTS À PARIS (LIA) – **WHITNEY CURRYOVÁ**. Mé jméno je psané tučně a zaujme mě noblesní znak školy vyražený nahoře. Napadne mě, jestli bych si tu ceduli nemohla nechat do své knihy vzpomínek.

„Já jsem *monsieur* Guillaume Polignac z Lycée international des arts v Paříži, doprovodím vás na internát.“ Otře si kapesníkem obočí a já okamžitě nastavím ruku.

„*Enchantée* –“ spustím, jenže *monsieur* Guillaume Polignac mě ihned přeruší.

„Tudy.“ Snažím se nevztekát, že můj pokus o francouzštinu přešel bez povšimnutí. Stejně nad tou neurvalostí nakrčím nos, ale vzhledem k tomu, že do nového domova mě má zavézt právě on, snažím se s ním cestou po chodníku držet krok. Zastavíme u maličkého modrého auta a s obtížemi se pokusí zvednout můj kufr s monogramem W. C. na přední straně, vyvedeným bílým kudrlinkovým písmem, a příruční koženou brašnu. Něco u toho zamumlá a nejspíš si pro sebe francouzsky nadává.

„Co v tom máte – celého člověka?“

„No, jen nezbytnosti,“ odpovím zvesela. „Kostýmy, doplňky, speciální světla. Však víte... všechno, co holka potřebuje, aby zazářila. Kdo je připraven, není překvapen!“

Monsieur Guillaume Polignac nadzvedne obočí a potom do kufru naposledy strčí, aby zapadl dovnitř. „Velmi zvláštní zavazadla.“

„Jsou vintage. Velmi vzácná.“ Vlezu si na sedadlo spolujezdce, zapnu si pás a vytáhnu zpod něj svoje copánky. V hrudním koši mi buší srdce a snažím se ze všech sil zachovat klid. Chce se mi nadšením tančit, ale stačí jeden letný pohled na řidičovu kamennou tvář a to nutkání mě opustí.

Monsieur Polignac se na nic neptá, nastartuje, jenže pak ani nezačne hrát hudba, na čemž ale ve výsledku nesejde, protože by mě to stejně jenom rušilo a nemohla bych se zasnít. Ještě jsme se ani nerozjeli a má mysl už jede na plné obrátky. Představuju si, jak si půjčím auto a vyrazím do Château des Milandes, na staré panství, kde Josephine Bakerová strávila většinu života se svými dětmi – o víkendech mám totiž od přísného programu pařížské umělecké školy volno. Potřebuju stát tam, kde stála ona. Potřebuju dýchat stejný vzduch. Musím to všechno vstřebat, abych se jednoho dne i já mohla po jejím vzoru stát ikonou.

Snažím se do vesmíru manifestovat slávu, jenže mi v kapse nepřestává vibrovat telefon a natlačený na sedadlo začne vydávat tlumený zvuk. Máma mě zaplavuje zprávami, pokládá mi tisíce otázek o letu a připomíná mi, ať si zapnu sdílení polohy. Další hluboký výdech a nádech, potom telefon vytáhnu a zapnu režim nerušit.

Ted' ne, mami. Užívám si Paříž. Snažím se nemyslet na máminy obavy z toho, že poprvé cestuju sama, a všechny ty hádky, které jsme před mým odletem absolvovaly. Cítím se trochu provinile, proto zvažuju, že místo toho napíšu babi, protože tuhle významnou událost chci sdílet aspoň s jednou z nich, ale nakonec se rozhodnu, že na zprávy ode mě si budou muset ještě chvíli počkat. Opřu se a pomyslím si: *Nový život nasávám daleko předaleko od mámina vyšilování.*

Monsieur Polignac se vleče dopravou a projíždí malebnou ulicí, která vypadá, jako by vypadla z pohlednice. S krásnými zahradami obehnanými litinovými zdobenými ploty a s barevnými budovami, jež by se mohly vydávat za složitě dekorované dorty. Mineme úchvatná skleněná průčelí přetékající parfémy, šálami a kabelkami. Výlohy si prohlížejí pohlední lidé a v rukou drží čerstvé květiny či bagety. Mám dokonce pocit, že zahlédnu obchod s čokoládou. Po stezkách se prohánějí cyklisté. Všechno vypadá jako z cestovního průvodce Paříží, ne jako skutečnost. Tělem mi projede záchvěv vzrušení, ale také cítím, jak se mi svírá žaludek. Je tu tolik věcí k vidění. Bude mi vůbec stačit jedno pololetí?

„Jste v Paříži poprvé?“ vyzvídá *monsieur* Polignac.

„*Oui*,“ odpovím a pomalu se odlepím od okénka. „Chtěla jsem se sem podívat celý život. Je to oblíbené město mojí babičky. Dřív tu bydlela.“ Rychle sfouknu babiččinu celou uměleckou kariéru relativně slavné umělkyně, která v mládí zpívala a tancovala po celé Evropě a často i v New Yorku. Být vnučkou nedostižné Diany Curie ovšem nestačí. Musím si udělat vlastní jméno.

Legendární Whitney Curryová.

Husté obočí *monsieur* Polignaca se zvedne, zase klesne a já pochopím, že jsem v průběhu svého proslovu ztratila jeho pozornost. Mezitím projedeme další úzkou uličkou. Potom se mu však v očích nečekaně uličnický zablýskne a odbočí.

„No, není to sice po cestě, ale měli by to vidět všichni co nejdřív po příjezdu...“ zamumlá si *monsieur* Polignac pod vousy. Po několika minutách v husté dopravě se budovy začnou rozestupovat a já spatřím Sein, po níž se ženou lodě s fotícími turisty. Řeku z písní a básní, řeku, podél níž

se procházejí páry v romantických filmech. Už po prvních pár minutách v tomhle městě mám srdce naplněné až po okraj a najednou dostanu pocit, že vím jistě, jaké emoce ve všech těch klasických příbězích odehrávajících se v Paříži milenci cítí.

Lidé v ulicích se v této rušné oblasti procházejí, jezdí na kole, řídí auta, skútry a využívají početné mosty, aby se dostali na Levý břeh. Cítím naléhavou potřebu slyšet, jak lidé klábosí na bulvárech, a toulat se ulicemi. Jsem tu od toho, abych studovala, ale jsem připravena být mezi nimi, poznat to město tak dobře, jako znám svou přípravu na konkurzy. Přemýšlím, že okénko nechám zavřené, abych vypadala trochu přičetněji, ale člověk je v Paříži poprvé jen jednou – a je nutné udělat to správně. Okénko stáhnou a nechám si větrem ovívat tvář, přitom dělám fotky polaroidem, který jsem měla schovaný v kabele. Nepříjemný pocit v žaludku se začíná vytrácet a představuju si, jak se vznese a zmizí jako stužka ve větru. Zůstane po něm jen horečnaté vzrušení, které nabije energií každou žilku v mém těle.

Dojedeme na most s obrovskými okřídlenými koňmi na podstavcích po obou stranách. Vypadají nesrovnatelně majestátněji než to množství soch, které jsem viděla doteď. Celá Paříž působí propracovaně a elegantně, ale ti lvi tady jsou tak vznosní, že se jich mé oči nemůžou nabažít.

„To je Pont Alexandre III,“ informuje mě *monsieur* Polignac, jakmile se zařadíme za auta, která také hodlají na most odbočit. Vykloním se z okna ještě o něco víc ve snaze sochy vyfotit, než zmizí z dohledu. *Monsieur* Polignac si odkašle. „Schovejte si film na tohle...“ Ukáže před sebe a mírně doprava.

Spadne mi brada.

Přímo přede mnou stojí Eiffelova věž. Podstavec má částečně zakrytý stromy a budovami, ale její železná konstrukce je nepřehlédnutelná. Je *vysoká*, napíná se nad obzor a odráží se od ní sluneční paprsky. O tomto okamžiku jsem snila roky a konečně jsem tu, svištím autem přes Seinu po těch nejkrásnějších mostech na světě a dívám se na jednu z nejikoničtějších památek v dějinách. A za staženým okénkem slyším jen útržky hovorů ve francouzštině – a možná sem tam i jiné jazyky, které rozeznat nedokážu. Lidé z celého světa chtějí být tam, kde se právě teď nacházím já. Ani se nenaděju, stáhne se mi hrdlo a začnou mě pálit oči, protože se mi do nich nahnou slzy.

Uvědomuju si, že se na mě *monsieur* Polignac starostlivě dívá, ale nedokážu si pomoci. Slzy se mi začnou koulet po tvářích a já vzlykám jako mimino. Jsem uchvácená tím nejlepším možným způsobem.

„*Ça va aller, mademoiselle?*“ zeptá se a pozoruje mě koutkem oka.

„*Oui, ça va,*“ ujistím ho. „Jen si chci tuhle chvíli zapamatovat.“

A i když vím, že fotka, již se chystám udělat, nikdy úplně nevystihne, jak jsem se v tom okamžiku cítila doopravdy, foťák přesto zvednu a snímek pořídím.

„Škola už je kousek před námi, poblíž Sorbonny. Nacházíme se v Latinské čtvrti. Od Seiny to budete mít jen chvilku chůze,“ prohlásí *monsieur* Polignac po chvilce. Eiffelovu věž, u níž jsem stihla pořídít pár dalších fotek a osušit si obličej kapesníkem,

laskavě poskytnutým mým průvodcem, jsme nechali za sebou a dál kličkujeme městem. Nabývám pocitu, že nás nevede nejrychlejší cestou, ale dává mi možnost vidět co nejvíc památek, včetně krajní části Lucemburské zahrady. Dorazíme do pátého obvodu a spatřím množství školních kampusů a kaváren. Mladí lidé, jež pokládám za studenty, vysedávají na zahrádkách, kouří a smějí se spolu s přáteli, učebnice mají nejspíš zastrčené v taškách pod stoly, kde leží zapomenuté.

Je tu tolik věcí k vidění a ta vyhlídka je vzrušující, ale už teď cítím, jak se mi při představě, že se v těch ulicích budu muset zorientovat sama, dělá úzko. Když jsem se učila řídit, máma si ze mě vždycky dělala srandu, že bych se ztratila i cestou do školy. Nemýlila se...

Ale to je potíže, s níž se bude muset vypořádat zítřejší Whitney. Dnešní Whitney totiž pořád zažívá svou první pařížskou projížďku hustou pařížskou dopravou. Ty výhledy za pozornost rozhodně stojí.

Z tašky vytáhnu papírovou mapu a prstem s krátkce střiženou, ovšem vkusnou tělovou manikúrou přejíždím po jednotlivých čtvrtích, které se kolem sebe stáčí jako šnečí ulita. Vybarvila jsem je a vyznačila si místa, která chci navštívit. „Takže si ze seznamu můžu odškrtnout ‚poprvé spatřit Eiffelovu věž‘!“ A jakmile si popsanou mapu položím na kolena, na ni dám svůj zápisník a udržím ruku v klidu, taky že si to odškrtnu.

„To se chystáte Paříž poznávat takhle?“ uchechtne se *monsieur* Polignac. „Podle seznamu?“

„Seznamy mě ještě nikdy nezklamaly. Na sepisování a odškrtování položek není nic špatného. Dělá mi to radost.“ Seznamem zvolna zatřepu jeho směrem.

„Co na něm máte?“

Odkášlu si a napřímím se. Připravovala jsem se celé léto. Epický bucket list, seznam všeho, co musí Whitney Curryová v Paříži vidět a zažít, byl prověřen a obsesivně přepracováván. Je neprůstřelný. Schválený natříkrát třemi různými generacemi – babi, mámou a taky *par moi*.

Začnu předčítat:

„První položka bylo vidět Eiffelovu věž. Pak si pod ní chci dát luxusní piknik se sýrem a...“ Odkášlu si, aby nebyla slyšet zmínka o víně.

Zasměje se.

„Zadruhé, navštívit všechna muzea, hlavně Louvre, samozřejmě.“

„*Bien sûr*,“ přitaká.

„Zatřetí, strávit celý měsíc prozkoumáváním všech kostelů. Notre Dame, Sacré-Cœur, Sainte Chapelle *et cetera*...“

„*Et cetera*...“ Nadzvedne obočí. „Nezapomeňte, že se náš milovaný Notre Dame po tom požáru pořád opravuje. Ještě není přístupný veřejnosti.“

„Aha, jasně. Tak to mu budu muset vzdát hold z dálky. Mám tu poznačené všechny významné kostely.“ Ukážu na detailní mapu doplňující seznam, který mám momentálně rozložený na klíně. „Chci se podívat na Moulin Rouge a naučit se péct makronky a éclairy. Ale pořád ještě zjišťuju, který cukrářský kurz je nejlepší. Pak se chci projít po Champs-Élysées a zaskočit do všech těchhle obchodů.“ Prstem ukazuju trasu. „Chci zkusit experimentovat s parfémů a vytvořit si vlastní vůni a vyrazit do Versailles a *musím* si zajít do obchodu s čokoládou...“ Moje pusa nestíhá se seznamem držet krok, až se kvůli tomu na poslední položce málem zakoktám. Mezi

mé nejoblíbenější věci na světě – po vintage šatech a divadlu poloviny dvacátého století – patří *čokoláda*. Skoro ji tady ani nechci ochutnat, protože pak už mi nejspíš nikde jinde žádná chutnat nebude.

„To teda máte co dělat,“ utrousí a věnuje mi částečně nechápavý a částečně pobavený pohled. Každopádně pochopím, že dál ho můj seznam už nezajímá, i když jsem se nedostala ani do poloviny.

Jsem připravená, což je slabé slovo, na nejlepší pololetí svého života a začnu tím, že si ze svého pařížského seznamu všechno odškrtnu. Většina položek má výzkumné účely (které se jen čirou náhodou shodují se životními sny), které poslouží jako základ k napsání a realizaci úžasné závěrečné středoškolské práce lomeno show, zkratka představení, na něž by babi byla pyšná.

Můj doprovod na mě letmo pohlédne, pak odbočí doleva do slepé uličky. Na chvíli nám z výhledu ustoupí křoví a já spatřím fotbalové hřiště plné kluků mého věku běžajících za černo-bílým míčem. Jeden z nich skupinou záłudně proklíčkuje a míč kopne opačným směrem, což v ostatních vyvolá nesouhlasný křik. Původně soustředěný chlapec se najednou pobaveně zazubí, čímž k úsměvu přinutí i mě.

Monsieur Polignac si všimne, kam se dívám, a dokončí myšlenku: „Víc toho objevíte, když se budete jen tak toulat. V takovýchto městech najdete ta nejkouzelnější zákoutí na těch nejméně pravděpodobných místech. Když tu lidé pobíhají jen s těmi svými průvodci a webovkami, uniká jim to.“

Přikývnu a usměju se. No co už.

V sílu seznamů nevěřím.

A neví, o co přichází.

Studijní pobyt v zahraničí nemůžu nechat náhodě. Kouzelným momentům se musí jít naproti, ne na ně čekat.

Monsieur Polignac ukáže před sebe. „Et voilà!“

Na konci cesty z kočičích hlav stojí obrovská krémově zbarvená budova s barevnými okenicemi, železnými balkony a růžovými truhlíky přetékanými květinami. Perníková chaloupka. To je první věc, co mě napadne. Dům jako z pohádky.

„Vítejte v Lycée international des arts!“

Podívám se nahoru. Okénkem se dovnitř nahrne hřejivé světlo.

„Vítej doma, Whitney Curryová,“ zašeptám. Zhluboka se nadechnu a otevřu dveře.

SCÉNA DRUHÁ

MÍŇ VNITŘNÍCH MONOLOGŮ. VÍC KONTROLY VERBÁLNÍCH VÝSTUPŮ

Po cestě do pokoje si všímám spousty dalších věcí. Každých pár kroků se zastavím a kochám výhledem z okna, skvostnou malbou francouzského venkova na stěně nebo pokojem, kolem něhož projdeme, zaskládaným od podlahy až po strop knihami. Představuju si, jak se těmito chodbami procházím se stohem divadelních her v podpaždí a povídám si přitom s kamarády, když vtom se zarazím a musím popadnout dech, protože mi ho vyrazilo to nejelegantnější dvojité schodiště, jaké jsem kdy viděla. *Monsieur Polignac* si nevšimne, že jsem zastavila, a zakopne o můj kufr. *Ups*. Zamručí, já se na něj otočím a omluvně se usměju.

„Pardon, když ono je to tak *dekadentní*“, bráním se. Opět se zasním a představím si, jak se oblékám do nádherných starých šatů s nabíranou sukni, jak si nasazuju fascinátor a pár krajkových rukaviček a jak se na těch schodech točím a tancuju. Samozřejmě kolem postává roj fotografů toužících si mě vyfotit.

V duchu se upomenu, ať si ten nápad určitě poznamenám, potom mě ale ze snění vytrhne *monsieur* Polignac, který se zabručněním popadne můj kufr a vyrazí po levém schodišti nahoru.

„Tak jo,“ zamrmlá. „*Allons-y*.“

„Cože?“ Mozek se mi pořád ještě nepřepnul do francouzštiny.

„No pojdte, *mademoiselle* Curryová.“ *Monsieur* Polignac se vydrápal už skoro na vrchol prvního schodiště. „Ať už jsme ve vašem pokoji.“

Ukáže se, že můj pokoj se nachází v šestém patře – což mě při pohledu na *monsieur* Polignaca, který s těžkým vydechnutím pustí můj kufr před pokojem 5A na zem, zamrzí. Při té ráně sebou trhnu. Doufám, že má světýlka přežila bez úhony.

To teď není to nejdůležitější, Whitney, připomenu si.

„A jsme tady,“ poznamenaná *monsieur* Polignac a otúkává si zpoceně čelo kapesníkem. „Můžete se zabydlet.“

Vloží mi do ruky klíč a rozloučí se s vlídnějším, i když stále trochu nejistým výrazem a nakonec se odlouká chodbou zpět – u čehož si masíruje kříž.

Mrknu na dveře svého pokoje. Stojí na nich tři jména – Nora Belaïdiová, Sophie Bernardová a Whitney Curryová – napsaná na útržcích papíru nalepených pod drobným namalovaným „5A“. Tělem mi projede vlna nedočkavého vzrušení.

Než se stačím natáhnout pro kliku, dveře se otevrou. V nich stojí vysoká štíhlá běloška s dlouhými nadýchanými blondátými vlasy a za ní spatřím sedět na posteli u okna další dívku, ta má ovšem světle hnědou pleť a tmavé kudrnaté vlasy stažené v culíku.

„Ahoj!“ pozdravím a obě obšťastním zářivým úsměvem. „Nebo bych možná měla říct *salut!* Vy asi budete moje spolubydlící!“

Dívky si rychle vymění pohledy.

„Ahoj, já jsem Nora,“ ozve se blondýnka a s ní i její silný, hrdelní francouzský přízvuk. Má okouzující modré oči. „Studuju tanec a jsem z Belgie.“ *Dobry*, pomyslím si. Kdyby tahle holka studovala divadlo, režiséři by se po ní mohli utlouct. Všimnu si, že Nora skoro okamžitě klesne zpátky na židli a pokračuje ve videorozhovoru s velmi pěknou černoškou, s níž nejspíš mluvila, než jsem vešla dovnitř.

Dívka na obrazovce se na mě nelibě podívá, a i když spolu mluví francouzsky, pronesené větě rozumím: *Kdo je to?*

„Naše spolubydlící, Fatimo, vzhledem k tomu, že ty ses na nás na poslední chvíli rozhodla vykašlat,“ odpoví jí Nora anglicky – naschvál, jak se dovtipím, aby nebylo pochyb, že jim rozumím.

Chápu, pomyslím si. *Neměla jsem tu být. Jako spolubydlící jsem nebyla jejich první volba. Vzniklé napětí mě rozhodí, ale rozhodnu se to přejít. Nemůžu se tím nechat vyvést z míry. Obrátím se proto na druhou spolubydlící a znovu se usměju, přičemž Nora s dívkou na obrazovce – Fatimou – šeptem dokončí rychlý francouzský rozhovor.*

„Já jsem Sophie,“ pronese děvče na posteli víceméně lhostejně. „Švýcarsko. Skladba.“ Je také velmi hezká, ale nižšího vzrůstu, má světle hnědou kůži a zpod sluchátek, které jí visí kolem krku, jí vylézají kudrlinky.

„No tak paráda! Já jsem Whitney Curryová, divadelní program, Spojené státy.“ Chci pokračovat v představování, ale chuť zanalyzovat to chladné přivítání, jehož se mi dostalo od

Nory, narazí na touhu zdokumentovat můj vstup do nového života. „Vteřinku.“

Dotáhnu dovnitř kufr i příruční brašnu a postavím je u jediné neustlané postele v zadním rohu místnosti u vestavěné skříňě a dalšího okna. Potom z kabely přes rameno vylovím levandulově fialový polaroid a nakonec tašku zavru kovovou přezkou.

Vyfoťím si místnost v celé šíři, postele u oken i pracovní stoly vedle. Na stěnách ani na podlaze ještě nic není – jen několik neotevřených kufrů. Nora se Sophie sem musely dorazit jen chvíli přede mnou.

„Vím, že budeme mít kupu práce se školou, ale když já toho chci tolik stihnout! Myslíte si, že zajít do každého obchodu s čokoládou ve městě je moc ambiciózní plán?“ Namířím kameru na jmenovky na dveřích a pořídím další snímek.

Sophie s Norou zůstávají potichu, všimnu si, že Fatima je stále na obrazovce Nořina počítače a také se na mě dívá. Pohlédnou jejich směrem a zmocní se mě má přirozená a nepraktická potřeba zaplňovat ticho, proto mluvím dál. „Mrknu se, jestli nenajdu ten obchod, co má být někde poblíž – sepsala jsem si seznam všech kaváren a cukráren na pěší vzdálenost od školy.“ Znovu sáhnu do kabely pro svou barevnou mapu Paříže, abych jim ji mohla ukázat. Spolu s mapou na zem spadne i několik nouzových čajových svíček. Nervózně se uchichtnu, jenže holky pořád nijak nereagují. Vyšlo by nastejno, kdybych mluvila na mramorové sochy. To pomyslení mě trochu pobaví.

„Ale prvně se *musím* převlíknout,“ prohlásím, ukážu na svůj neupravený vzhled a u toho se zahihňám. Ke svému zděšení nedokážu přestat. „Neznám horší pocit než zůstat v cestovním oblečení. Je pro mě nepochopitelný, jak může styl

„travel chic“ na někom vypadat dobře.“ Začnu se soukat z kalhot. Nora se Sophie svráští obočí – konečně nějaká reakce –, což ve mně vyvolá pousmání. To jsme my, děcka od divadla: převlékat se před lidmi nám nedělá problém.

Trochu se zavrtím a podaří se mi natáhnout čisté šortky přes zadek. Dělalí hezkou postavu, ovšem jejich pas nedokáže úplně pojmut mé plné pozadí, oblékat se do nich je proto tak trochu boj. Co bych ale neudělala pro krásu.

V tu chvíli se Nora šeptem rychle rozloučí s Fatimou a zaklapne notebook. Nato se znovu rozkecám, aniž bych se předtím stačila úzkostlivě zamyslet, jak jsem na původně plánovanou spolubydlící asi zapůsobila.

„Je tu někde zrcadlo?“ zeptám se, ale než spolubydlící stačí zareagovat, všimnu si vysokého zrcadla na vnitřní straně skříňových dveří. „*Parfait!*“ Otočím se, prohlédnu se z několika různých úhlů a přitom pokradmu pokukuju po odrazu obou dívek. Nahmatám si copánky a smotám je do nízkého drdolu, jen abych měla co na práci.

V pokoji se nachází dvě velká okna. Z toho mezi Nořinou a Sophiinou postelí je výhled na boční stranu školy, z okna u mé postele a skříní zase na dvůr. Upravuju si vlasy a přitom hledím ven. Vidím nádherně zastřižený trávník s úhledně vysazenými květinami a živými ploty, doplněný skutečným ptačím bazénkem a několika rozkošnými lavičkami – těmi se železnými spirálami coby područkami.

„Je to tady jako v tom domě z *Madeline*,“ hlesnu napůl pro sebe. Pak se obrátím zpět na své spolubydlící. „Takže! Dá si někdo čokoládu?“

Můj úsměv trochu pohasne, jakmile si uvědomím, že na sebe Nora se Sophie pokukují a Nora vraští čelo o něco víc

než Sophie. Skousnu si dolní ret. Tušila jsem, že jsem to pře-pískla, z jejich reakce se mi ale i přesto stáhne žaludek. Sophie se pomalu zvedne z postele a přejde na druhou stranu k Noře, jako by mě nechtěla polekat ze strachu, že mě jakýkoli náhlý pohyb znovu nastartuje.

Ach jo, pomyslí si. To se ti teda povedlo, Curryová. Musíme zjistit, kde máš vypínání.

„Musíme... musíme si jít něco ověřit s *monsieur* Polignacem,“ vysvětlí Sophie. Nemá tak silný přízvuk jako Nora, přesto mě uchvátí, jak slovo *Polignac* v jejím podání zní. Mně se to „gn“ na hodinách nikdy nedařilo vyslovit úplně přesně – což je další věc, kterou bych si měla přidat na „Seznam věcí, ve kterých se chci zlepšit“. „Zatím ahoj.“

Sophie vezme Noru za ruku, blondýnka však příliš popohánět nepotřebuje. Následuje Sophie ven a s jemným cvaknutím se za nimi zavřou dveře.

„No...“ povzdechnu si a svěsím ramena. „To šlo dobře.“

Oklepu se. Doslova. Celá se zavrtím, abych se zbavila přetrvávající napjatosti z prvního nepříjemného setkání s novými spolubydlíci, a do toho se zhluboka nadechnu. Babi tvrdí, že pořádný hluboký nádech pomůže vždycky. Doposud měla pravdu: její rada mi pomohla překonat trému, dodala mi potřebnou odvalu, abych tenhle výlet navrhla rodičům, dokonce mi pomáhá usínat za nocí, kdy se mi hlavou nepřestávají honit myšlenky. Pořádný hluboký nádech mi proto tentokrát pomůže s nervy. Jet do Paříže jsem měla v plánu odjakživa, ale být nesnesitelně uchvácená a vyděsit spolubydlíci, které zřejmě nepředpokládaly, že jejich trojlístek doplní ukecaná Američanka, součástí plánu nebylo. Ve skutečnosti čekaly někoho úplně jiného.

Není všem dnům konec, pomyslím si, napřímím se a zvednu bradu. No a co že jsem dneska nezažila to velké *entrée*, které jsem si představovala? Je v pořádku, že i to nejlepší v životě, například prožívání vlastního snu, v praxi zahrnuje víc než jen pár vznosných pocitů. Podle mě nevádí, že ještě nevím, jak to všechno zpracovat. Vždyť jsem sotva přijela. Proč si nedopřát chvílku času?

A ano, já vím, že dokážu být trochu... *moc*. Ale nakonec všichni změní názor a uvědomí si, že jsem naprosto neodolatelné zlatíčko.

Časem.

Usadím se ke stolu, přitáhnu si z postele kabelu a začnu některé svoje nejmilejší poklady vykládat na malou policičku nad ním. Fotku babi, jak v sedmdesátkách vystupuje v pařížském kabaretu. Levandulový polaroid. Můj už teď naducaný kožený zápisník, do něhož zasunu palubní lístky do Paříže.

Jakmile jsem se svou malou výstavkou spokojená, vyhlédnu z okna na své straně místnosti. Padá noc a nebe na horizontu zachvacují zářivě červené a oranžové plameny přecházející v modrou barvu nad nimi. Spatřím jednu nebo dvě vysvítající hvězdy, které soupeří o pozornost se zapadajícím sluncem.

Oprava. Nesoupeří. Jejich svit je jedinečný a jejich záře určená pro jiný čas. Sdílí jeviště a navzájem si přidávají na kráse.

Myslím na to a přitom si všimnu jiného světla. Rozsvítí se mi telefon; dorazila nová vlna zpráv od mámy. V rychlosti sesmolím krátkou textovku, že jsem v pořádku dorazila do nové školy – LIA – a že zavolám, jakmile si vybalím a trochu víc se rozkoukám.

Poté co od mámy obdržím palec nahoru, se telefon uklidní a já palcem přejeďu na další vlákno zpráv.

Píše Archi, má nejlepší kamarádka, která se už připravuje na svůj studijní pobyt – příští pololetí pojedete do Rádžasthánu v Indii. Naše střední ve Washingtonu na pololetní nebo celoroční studijní pobyty, které souvisejí s našimi specifickými výzkumnými projekty, klade velký důraz. Měla jsem nesku-tečné štěstí, že jsem se dostala do divadelní skupiny v rámci tohoto elitního pařížského výměnného programu. Náš diva-delní soubor tvoří jen pět středoškoláků z celého světa, celý program nicméně zahrnuje i lidi studující tanec, výtvarné umění, skladbu a hudební obory.

Archi přijali do programu zaměřeného na dějiny umění a muzejní kurátorství. Jak ji znám, už určitě balí, ačkoli má odjet až za několik měsíců. Poslala mi rychlé selfíčko s vý-střižky do nového alba, na němž pracuje, a její úsměv zabírá celou obrazovku.

Archi: Škoda že tam nejsem s tebou!

Usměju se.

**Whitney: Ne, jsi přesně tam, kde máš
být. Brzo dáme videohovor!**

Jo, je přesně tam, kde má být, a já jakbysmet. Whitney Curryová, Američanka v Paříži.

„... A pokud možno, nos crossbody kabelku a měj ji jakoby vepředu, aby ji kapsáři nemohli tak snadno popadnout.“

Nacházím se v knihovně v prvním patře, obklopená políčkami knih s pevnou vazbou a zlacenou ořízku. Je stará, ale útulná a díky rukodělným koberečkům na zemi a dlouhým sedačkám, které mohly být v módě někdy na přelomu dvacátého století, ještě o něco příjemnější. Ty pohovky jsou sice skvostné, jenže taky dost nepohodlné, proto sedím na kolenou na kraji jedné z nich, horní polovinou těla se opírám o tvrdou područku a bavím se s mámou přes videochat.

„Jasně,“ přitakám roztěkaně, poupravím si sluchátko v uchu a trochu se posunu, aby na můj obličej dopadalo víc světla z lampičky vedle. „Nicméně si myslím, že pokud si tě kapsář vybere, máš prostě smůlu.“

Na drátě se rozhostí ticho. Zatímco se máma přehrabuje v komodě a hledá tílko na cvičení, vidím jen vršek jejího culíku, ale jako bych slyšela, jak protahuje obličej a nasazuje výsostně nesouhlasný výraz. Okamžitě se cítím provinile.

„Whitney,“ spustí máma rozhodným hlasem, jakmile se vrátí do záběru. Ačkoli ve Washingtonu zrovna skončila pracovní doba a člověk, který to má v hlavě v pořádku, by se těšil na to, jak se natáhne na gauči, zkoukne nějaký seriál a užije si klid v domě bez teenagerů, moje máma se chystá jít běhat.

No je to normální?

„Tak zněla dohoda,“ pokračuje a rychle si svlékne washingtonský advokátský outfit – dneska námořnicky modrý kostýmek a krémově bílou halenku – a vklouzne do sportovního. „Já tě nechám odjet do Paříže a ty uděláš maximum pro to, abys zůstala v bezpečí.“

„Já vím, mami,“ povzdechnu si a nechám hlavu dopadnout na opěrku sedačky, jejíž vrchol tvoří dekorace z vyřezávaného dřeva, což vede k tvrdší ráně, než jsem čekala. „Ale spíš než

to, že tu prostě jsem, mě víc znervózňuje ten tvůj *neustálý* přívál varování. Já to chápu – chceš, abych se vrátila v celku. Ale v celku se chci vrátit i já! Ty mi to ale znechutíš dřív, než vůbec dostanu možnost někam vyrazit nebo něco zažít.“

Pomlčím o tom, že její obavy vršíci se na mé vlastní už prostě nezvládnou. Snažím se znít klidně, nevzrušeně a nesoudit, což vím, že máma ocení. Moje úsilí se vyplatilo, nakonec si ostře odfrkne, až se jí nosní dírky na snědém obličejí rozšíří.

„Rozumím,“ odvětí a sundá si přísně vyhlízející obdélníkové brýle s černými obroučkami, které nosí pouze do práce.

Vyčkávám, protože jakmile si řeknu svoje, dám potom vždycky prostor i mámě, aby mohla učinit totéž. Občas se nám podaří najít kompromis, často ne, ale ve většině případů se aspoň snažíme pochopit pohled té druhé.

„Zlato, já vím, že si tvoje babi jezdí, kam se jí zamane, a dělá si, co chce. Bůh ji sice obdařil selským rozumem, jenže jí nedal touhu ho používat.“ Stát ve středu hašteření mezi babi a mámou patří mezi mé nejtěžší životní zkoušky, ale rýpnutí na babiččinu adresu tentokrát přejdu bez komentáře. Vyplatilo se to, protože další slova máma pronese mírnějším hlasem. „Tvoje babička často riskuje a já nejsem stavěná na to, takové riskování pochopit nebo ho sama podstupovat. A ačkoli se dost podobáš mně, zároveň se dost podobáš i jí. Jste odvážné. Dobrodružky. Máte vůli objevovat svět. Mně je dobře tam, kde jsem. Ta tvoje chuť cestovat? Já takové nutkání nemám, takže se mnou měj prosím trpělivost, dokud nepřijdu na to, jak tě teď nejlépe podpořit.“ Víím, že máma by mi nikdy nebránila v ničem, po čem doopravdy toužím. Její obavy ji však možná už nějakou dobu drží zpátky. Záplavu

přehnaně starostlivých zpráv jí klidně odpustím, dělá, co může. A já taky.

Chápu to. A má pravdu. Po mámě jsem zdělila boky a stehna, úsměv a dlouhé vlasy; pokud se dá věřit genetice, budu kočka i ve čtyřiceti. A obě máme ze všeho nejradši výlety do papírnictví, kde si nakoupíme vše potřebné na výrobu našich seznamů. Ani jedna z nás dodnes nikam nepřišla pozdě, až na jeden pozdní příchod do kostela, když mi bylo patnáct – a to jenom proto, že ještě než se naši rozvedli, byl ten víkend táta zrovna doma a za méně než čtyřadvacet hodin se mu povedlo zašantročit všechny svoje oblíbené kravaty.

Ale na všechny ostatní vrtochy, které máma nechápe, jako je mé zalíbení ve vintage módě či v záři reflektorů, je tu pro mě babi. To ona mě vzala nakoupit první divadelní líčení, když jsem v prváku hrála ve své první středoškolské hře a divadelní oddělení mělo jen staré ztvrdlé šminky hodící se k odstínům pleti jen bílých dětí. To ona mě na mé třinácté narozeniny poprvé vzala na Alvina Aileyho, pořádně jsme se vyšňořily a nakráčely do Kennedyho centra, jako by nám to tam patřilo. A když máma váhala, jestli mě na tenhle zahraniční studijní pobyt pustit, babi mi koupila letenku a itinerář poslala mámě e-mailem, aby neměla výmluvu, proč mi bránit.

Po obou jsem zdělila to nejlepší, ale přes Atlantik mě dostal babiččin cestovatelský duch.

„Chci, aby sis to tam maximálně užila,“ dodá máma nakonec a sejde po schodech dolů k našim domovním dveřím, připravena vyběhnout. Náhle ucítím svíravý pocit, nemůže to ale být stesk po domově, vždyť jsem sotva dorazila. Máma se na mě usměje. „A nezapomeň na sebe dávat pozor.“

A tak jí slíbím, že já, královna multitaskingu, zvládnou bez problému obojí.

Poté co s mámou domluvíme, vyběhnu nahoru a dám si svižnou sprchu, v rychlosti si vybalím, zachumlám se do postele a přemýšlím, jestli se mi to skutečně děje. Cítím potřebu si o tom s někým popovídat, ale Nora i Sophie spaly už ve chvíli, kdy jsem dorazila do pokoje, a vzhledem k tomu, jak dnes proběhlo naše seznámení, si nemyslím, že by mi připsaly k dobru, kdybych je vzbudila uprostřed REM fáze. Povzdechnu si a přetočím se na bok.

Když se posunu na kraj postele, můžu vyhlédnout z okna. Zahrada je zalitá tlumeným světlem ze starobyklých lamp a po slunci převzaly nebeskou štafetu hvězdy. Možná mi to jen tak připadá, ale mám dojem, že tady jich vidím mnohem víc než doma. Víc hvězd znamená víc přání, že jo?

Při pozorování noční oblohy si vytvořím nový seznam pro svůj zápisník.

Co jsem sama sobě slíbila a musím dodržet

1. Zažiju první den, který se zapíše do dějin.
2. Budu vděčná za každou fázi tohoto dobrodružství.
3. Tenhle výhled nikdy nebudu brát za samozřejmý.

SCÉNA TŘETÍ

PŘICHÁZÍ MONSIEUR BRUČOUN THIERRY

Když se ráno celá rozlámaná vzbudím, útočí na mě slunce. Jako vážně, pere mi přímo do obličeje. V duchu sama sebe upozorním, ať před spaním nezapomenu stáhnout rolety. Pomůže to zmírnit ranní zlost. Světlo se pokusím zahnat za-bořením hlavy do polštáře.

Počkat... V sedm ráno by slunce takhle agresivní být nemělo.

Popadnu telefon a rozčileně zafuním. Už je dávno po osmé, a to první školní den, kdy jsem měla v plánu vstát na pařížský východ slunce.

Zamžikám, snažím se zbavit brnivého pocitu v ospalých očích. *Je to jen drobný zaškobrtnutí, Whitney, povzbuzuju se. Ještě máš spoustu času obrátit celý den k lepšímu.* Vzbudila jsem se sice později, než jsem plánovala, mám nicméně pořád ještě hodinu na to, abych se před začátkem první hodiny nachystala, skočila se zapsat a koupila si snídani.

Posadím se a shodím ze sebe peřinu. V Nořině a Sophiině posteli už nikdo není, příkrývky mají krásně ustlané a ze sto-

lů jim zmizely tašky. Uvědomím si, že se mě ani neobtěžovaly probudit, a zaúpím. Jasně... je pravda, že když jsem se včera v noci vrátila, už spaly. Nakonec se vydrápu z postele a naskočí mi i racionální část mozku, ale při cestě do sprch na konci chodby ještě pořád trochu zuřím. Rychle se opláchnu, provedu ranní péči o pleť a pospíším si zpátky do pokoje. Místnost, která se mi včera večer, kdy jsme tam byly se Sophie a Norou tři, zdála malá, najednou vyhrožuje, že mě celou spolkne. Snažím se vymyslet, co by na celé té situaci mohlo být pozitivního, což chvíli zabere, ale nakonec na něco přijdu: dobrou zprávou je, že si můžu pustit svůj playlist s písničkami Édith Piaf na maximální hlasitost, poskakovat po pokoji a u toho se chystat, aniž by na mě kdokoli vrhal opovrhlivé pohledy. Místností se zvolna roznesou úvodní tóny „La Vie en rose“ a už se usmívám. Hudba pokoj zútulní a obklopí mě vzpomínkami na to, jak s mámou a babi sedíme u ní na verandě na předměstí Washingtonu.

Nad tím, co si obléknout na svůj první celý den v Paříži, jsem přemýšlela celé týdny. Nakonec jsem zvolila kousek, který jsem šťastnou náhodou objevila v létě v sekáči: bílé šaty s vázáním za krkem, širokými klopami a nabíranou sukní, která se mi za chůze roztomile roztáčí kolem lýtek, a ladící pásek stahující pas. Obléknu si je a potom se vyzbrojím doplňky: párem decentních zlatých kruhů, jež mi před několika lety o Vánocích darovala babi, medailonkem s fotkou obou mých rodičů z doby před několika lety, než jsem se narodila, a úzkými hodinkami s hranatým ciferníkem a koženým řemínkem. Obuju si pár bílých bot s kačenkovým podpatkem, polovinu copánků si stáhnu do drdolu a zápisník, foťák a mobil sbalím do kabely. Pár mávnutí řasenkou, dvě pečlivě

vyvedené kočičí linky na víčkách a potom troška temně rudé rtěnky a jsem připravená vyrazit.

Je nádherný pařížský den a já se vydám po stezce lemované maličkými hladkými kamínky vedoucí přes nádvoří k administrativní budově, kde se musím zastavit ze všeho nejdřív. Mám tam dostat tištěnou kopii informací, které jsem obdržela e-mailem před několika týdny, s novými podrobnostmi. Rozvrh mám už připravený, je naplněný až k prasknutí všemi divadelními, hudebními a literárními předměty, jež LIA nabízí – dobře, jen tolika, kolik jsem jich tam realisticky mohla vměstnat –, ale možná se změnila čísla tříd nebo jejich umístění.

Slunce se horko těžko schovalo za nadýchanými bílými mraky, nad hlavou mi poletují štěbetající ptáčky a navzájem se prohánějí po obloze. Mírně si povyskočím a napadne mě, že takhle se asi musela cítit Belle z *Krásky a zvířete*, když se procházela po městě.

Jenomže já nemám v plánu zamilovat se do zvířete. Nebo do kohokoli. Plně se soustředím na to, proč jsem sem přijela. Mám dva hlavní cíle: zaprvé, odškrtnout si každou položku ze svého pařížského seznamu a zadruhé, předvést tu nejlepší sólovou show, jakou kdo kdy viděl, jako svou závěrečnou středoškolskou práci. V tomto pořadí. Žádná show přece nemůže vzniknout bez řádného výzkumu zažitého na vlastní kůži, ne?

Hračka.

Dorazím do administrativní budovy. Těším se, až si vyzvednu finální rozvrh a vezmu to s plánováním pěkně od podlahy. Rozrazím dveře, zvolám „*Bonjour!*“ a zrezivělá klika mi přitom zůstane v ruce.

Ztuhnu, zděšená, že jsem první školní den, který měl být se vším všudy dokonalý, rozbila autentickou starožitnost.

Potom přelétnu očima z kliky na muže sedícího za pultem ve vestibulu. Zvědavě nakloní hlavu lehce poprášenou načechranými šedivými a bílými vlasy, a zatímco si mě prohlíží, na opáleném čele se mu objeví vrásky.

Vytřeštím oči a volnou rukou si zakryju ústa. „Ach jo, moc se –“ vykoktám a potom přejdu do lámané, nejisté francouzštiny. „*Désolé! Je... n'ai pas... intendée* –“ Snažím se zachovat klid, ačkoli francouzština, co ze mě leze – která, uznávám, na tom není nejlépe, ani když mám dobrý den a nejsem zrovna v tak stresující situaci –, naprosto selhává. Víím, že nevolím správná slova, jenže můj mozek odmítá spolupracovat, a tak tam jen stojím, hledám vhodné slovní spojení a opakovaně otvírám a zavírám pusy s tím, jak začínám a končím nové nevyřčené věty.

Muž se postaví, obejde pult a mírně se uchechtne. „*Je n'ai pas fait exprès...* tak by se to řeklo správně, ale to nevádí,“ uklidní mě. Jeho hlas je nakřáplý, ale také vřelý jako vlněný kardigan. „Jsou to staré dveře. Ta klika padá každý den.“ Natáhne se pro ni a já se s ní ráda rozloučím. „Jste nová studentka?“

„Ano,“ přitakám dychtivě a uleví se mi, že jsem s ním schopná komunikovat. „Jsem studentka na výměnném pobytu z Ameriky – z Virginie, od Washingtonu, D. C. Jsem tu první den.“

Vlídne přikývne a jeho laskavost a klid mě zahřejí u srdíčka. Takové lidi zbožňuju, lidi, kteří ve vás dokážou vyvolat pocit domova, ať už jste kdekoli.

„Tak to jdete za Cécile,“ dovtípí se muž a ukáže na dveře na pravé straně chodby. Posadí se zpátky na židli a kliku odloží na stůl.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Láska voní po čokoládě.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.